



Всички на работа.

„Нѣма да отидемъ днесъ на училище: по-добръ е да отидемъ да си поиграемъ!“ — си казаха Катинка и Мишо и тръгнаха къмъ гората.

Но скоро усѣтиха, че нѣкакъ мъчно имъ стана. Ето, видѣха дѣцата кончето и заговориха съ него: „Конченце, конченце, ела да си поиграешъ съ насъ!“

„Немога, отговаря имъ кончето, азъ нѣмамъ врѣме за игра: трѣбва да се разработва полето, та да има и за господаря хлѣбъ, и за мене овесъ“.

Видѣли дѣцата пчелицата. „Пчеличке, пчелице, ела да си поиграешъ съ насъ!“ — ѝ казали тѣ.

„Немога — бръмчи пчеличката, за игра ли ми е сега? Азъ трѣбва да подхвърквамъ отъ цвѣтецъ на цвѣтецъ, медацъ да събирамъ, въ улейчета да го нося, восъкъ да приготвлявамъ; играйте си самички, отъ васъ нищо повече се не иска“.

Видѣли дѣцата зайчето подъ храсталака и му извикали: „зайченце, зайченце, поиграй си, ако искашъ съ насъ!“

